

DIUMENGE I DE QUARESMA (C)
Homilia del P. Ignasi M. Fossas, prior de Montserrat
10 de març de 2019
Dt 26, 4-10; Ps 90, 1-2,10-15 (R.: 15b); Rm 10, 8-13; Lc 4, 1-13

Estimats germans i germanes:

Després de disposar les ofrenes del pa i del vi sobre l'altar, amb les pregàries corresponents, el celebrant convida tota l'assemblea a pregar i tot seguit diu una oració en veu alta, que clou aquest moment que anomenem l'ofertori.

L'oració d'avui diu així: *Feu, Senyor, que posem tot el nostre cor en les ofrenes que us presentem, i amb les quals comencem la celebració de la Santa Quaresma.*

La litúrgia ens convida, per tant, a *posar tot el nostre cor en les ofrenes* del pa i del vi, que després, per la pregària eucarística, esdevindran sacramentalment el cos i la sang de Crist. És a dir, com que la imatge del cor resumeix el nucli del que som, podríem dir que se'ns convida a unir la nostra vida, tot el nostre ésser, en una paraula: a posar-nos a nosaltres mateixos en les ofrenes que presentem.

I això, per què? Doncs perquè Déu, anàlogament al que fa amb el pa i el vi, dugui a terme una transformació radical en nosaltres i ens faci semblants a Jesucrist. Aquesta dinàmica de transformació, que ja va començar en nosaltres amb el baptisme, es renova cada vegada que celebrem l'eucaristia, cada vegada que escoltem amb fe la Paraula de Déu i que combreguem amb el Cos de Crist.

El gest de presentar unes ofrenes a Déu ens recorda la primera lectura d'avui. Hem llegit en el llibre del Deuteronomi les instruccions que Moisès adreça al poble d'Israel quan hagi entrat a la Terra Promesa, al país que el Senyor-Déu li dóna en heretat. Uns versets abans explicita el contingut de les ofrenes: *pren una part de les primícies de tots els fruits que colliràs de la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna, posa-la en una cistella i vés al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom* (Dt 26, 1s). Les *primícies de tots els fruits que colliràs de la terra* van destinats a l'ofrena a Déu, per expressar així que Déu és primer de tot i que a Ell li correspon l'adoració i l'acció de gràcies. És un gest molt eloqüent que va acompanyat d'unes paraules, com hem sentit, que resumeixen la història de la salvació d'Israel: *Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà...els egipcis ens maltractaren i ens oprimiren. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam...El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós...i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat"*.

Els paral·lelismes entre la primera lectura i l'oració sobre les ofrenes que he citat al començament són evidents. Però les diferències prenen, també, un relleu especial. Nosaltres som convidats a presentar-nos davant del Senyor, el nostre Déu, i a presentar-li les nostres ofrenes. Però ara ja no es tracta de portar una cistella amb les primícies dels fruits de la terra, sinó que se'ns convida a unir-nos nosaltres mateixos a l'ofrena que Crist fa d'Ell mateix al Pare en l'Esperit Sant. I les paraules que acompanyen i donen sentit al gest seran les de la pregària eucarística, que és una de les joies de la pregària cristiana. Els israelites feien memòria d'Abraham, un arameu errant, que Déu va conduir a Egipte, allí es convertí en un gran poble, Déu el va alliberar de l'opressió dels egipcis i el va fer entrar en una terra que regalima llet i mel. Els cristians llegim aquests textos de l'Antic Testament com un anunci del que va fer Jesús, el Messies, i del destí que ens espera als seus deixebles. Nosaltres també hem estat alliberats, pel baptisme, de l'opressió del pecat i de la mort gràcies a la passió, mort i resurrecció de Jesucrist, i Déu ens ha promès un cel nou i una terra nova, és a dir la vida eterna. Mentre caminem en aquest món, ja comencem a participar d'aquest alliberament i d'aquesta promesa, i per això l'Església ens convida a presentar, no ja els primers fruits que recollim, sinó a nosaltres mateixos, a oferir la nostra vida tota sencera, amb les

seves llums i les seves ombres, amb tot el que hi ha de pecat i de gràcia, d'egoisme i d'amor, per tal que, unida a l'ofrena de Jesucrist, esdevinguem una sola cosa amb Ell i per l'acció de l'Esperit Sant sigui restaurada la imatge que el Pare va imprimir en nosaltres quan ens va crear, que no és altra que la imatge del seu Fill.

Toquem amb això, germanes i germans, el nucli de la participació interior en l'eucaristia. Participar en la missa, primer de tot, vol dir això: posar tot el nostre cor en les ofrenes que presentem, deixar que Crist ens prengui amb Ell i, fets una sola cosa amb Ell per l'Esperit, esdevinguem una ofrena agradable a Déu Pare. Participar així en l'eucaristia té, naturalment, conseqüències en la manera de viure. L'ofrena agradable a Déu és l'amor envers el proïsme, és la justícia, la veritat, la pau, la benvolença, la mansuetud, la joia, el perdó, l'acció de gràcies. L'ofrena agradable a Déu consisteix a donar la vida pels altres, com va fer Jesús. Aquest és l'estil de vida que correspon als qui posen el seu cor en les ofrenes presentades a Déu. Fent-ho així, germanes i germans, començarem la celebració de la Santa Quaresma de la millor manera possible i ja podrem tastar els fruits de la Pasqua.